

vet fredskovspligtig efter § 3, stk. 1, nr. 3, uden krav om erstatningsskov. Efter § 3, stk. 1, nr. 3, bliver kommunalt ejet skov automatisk fredskovspligtig på det tidspunkt, hvor kommunen etablerer skov, erhverver skov, der ikke allerede er fredskovspligtig, eller hvor skov indfinder sig på et kommunalt ejet areal.

Betingelserne er,

- at arealet skal være omfattet af en kommuneplan eller et pålæg om vejbyggelinier, som udlægger arealet til andet formål end skov,
- at kommuneplanen eller pålægget om vejbyggelinier skal være vedtaget, inden arealet blev fredskovspligtigt som følge af kommunens erhvervelse eller etableringen af skov, og
- at arealet tages i brug til det fastsatte formål inden 20 år efter, at arealet er blevet fredskovspligtigt.

Ved kommuner forstås både amts- og primærkommuner.

Der henvises i øvrigt til forslaget § 3, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Til § 7

De gældende regler om majoratsskove fremgår af lensafsløsningslovens § 5, stk. 1 og 3 - 8, og §§ 5 a - c.

Da lensafsløsningsloven blev vedtaget i 1919, så man en fordel i at holde majoratsskovene sammen i så store driftsenheder, at de kunne bære en forstlig ledelse. Disse skove udgjorde dengang, som de gør i dag, meget store private skovdistrikter. De består ofte af store sammenhængende skovstrækninger, som kan være fordelt på flere selvstændige ejendomme i udstykningslovens forstand. Den dagældende udstykningslov gav mulighed for at udstykke sådanne arealer i lodder på 50 ha eller derover. I lensafsløsningsloven blev det derfor bestemt, at et majorats skovejendom skulle holdes samlet, hvis der var tale om »samlede skovstrækninger«, og at de ikke samlede skovstrækninger kun kunne deles efter bestemte regler. Der var dog ikke tale om en egentlig matrikulær sammenlægning af ejendom i udstykningslovens forstand. Bestemmelserne betød blot, at skovene skulle bevares under samme ejer, medmindre de lovligt kunne deles mellem flere ejere efter lensafsløsningslovens regler. Alle majorater blev herefter gennemgået, og deres skovejendom er i dag i almindelighed noteret i matriklen med en særskilt notering, jf. bemærkningerne til § 3, stk. 1, nr. 2.

Ved ændring af lensafsløsningsloven i 1991 indføres bestemmelser, som indebar, at de særlige bestemmelser om majoratsskove med tiden ville kunne ophæves. Miljøministeren fik således kompetence til på egen foranledning at beslutte, at et majorats samlede

skovstrækninger skulle sammenlægges matrikulært, så de udgjorde en samlet fast ejendom i udstykningslovens forstand. Herefter skulle lensafsløsningslovens særlige regler om deling ikke længere gælde, og ejendommene skulle fremover administreres efter skovlovens bestemmelser. Det var tanken at gennemføre denne matrikulære sammenlægning af majoraternes samlede skovstrækninger på alle majorater. Det har imidlertid i praksis vist sig at være forbundet med en række vanskeligheder. Det kan således normalt ikke lade sig gøre på grund af adkomst- og panteforhold, jf. udstykningslovens § 26 og tinglysningslovens § 21. En sådan samlet gennemgang er derfor ikke blevet gennemført. I stedet er bestemmelserne i praksis blevet brugt til at ophæve majoratsbåndet efter ansøgning.

Målet om, at majoratsbåndet på længere sigt ophæves, og at majoraternes skovejendomme i det hele skal administreres efter skovloven, er videreført i forslaget. Kun de af lensafsløsningslovens regler, der stadig er relevante og nødvendige for, at majoratsskov fremover kan administreres i overensstemmelse med skovloven, indgår i forslaget, jf. nedenstående gennemgang af de gældende bestemmelser om skov i lensafsløsningsloven.

De bestemmelser i lensafsløsningsloven, som giver ministeren kompetence til at dele eller samnotere majoratsskov *med bevarelse af majoratsbåndet*, er derimod ikke gentaget. De regler om deling af majoratsskov, som afviger væsentligt fra skovlovens udstykningsregler, er heller ikke gentaget.

Lensafsløsningslovens § 5, stk. 1

I § 5, stk. 1, bestemmes, at samlede skovstrækninger, der hører til de nuværende majorater, skal bevares som samlede ejendomme, medmindre miljøministeren tillader andet.

Bestemmelsen er videreført i forslaget § 7, stk. 1, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

Lensafsløsningslovens § 5, stk. 3

§ 5, stk. 3, indeholder regler for deling af ikke sammenhængende majoratsskove. Disse kan således frit deles, hvis skovarealet er under 300 ha. Er majoratets samlede skovejendom over 300 ha, kan der kun skilles 20 pct. fra, mens resten af skovejendommen kun kan adskilles i dele på over 600 ha. Miljøministeren kan dispensere fra kravene. Bestemmelsen har til formål at holde de særligt store majorater samlet under samme ejer.

Imidlertid kan ejere af majoratsskov allerede i dag komme uden om disse bestemmelser ved at få majo-